

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814202052
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8814202052.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. M. A., N.. XX.XX.XXXX, F. XXX/XX, XXX XX B., 2. Q. A., N.. XX.XX.XXXX, K. XXXX/XX, XXX XX W., 3. V. V., N.. XX.XX.XXXX, Q. XXX/XX, XXX XX M. N. C., zastúpený: JAKUBIS & PARTNERS, s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaných: 1. Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 343 828, zastúpený: JUDr. Jaroslava Oravcová, advokát, Dobrianskeho 1651, 093 01 Vranov nad Topľou, 2. Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo nám.7, Bratislava - Staré Mesto, zastúpený: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, Zámocká 36, 811 01 Bratislava, o zaplatenie 4.821,66 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného v 3.rade proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 30. 11. 2017, č. k. 8C/31/2014-233 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo vyhovujúcom výroku (I.) vo vzťahu k žalovanému v 3.rade tak, že žalobu zamietá.
- II. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (III.) a vo výrokoch o trovách konania (IV., V., VI.).
- III. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 3.rade trovy odvolacieho konania vo výške 100 %.
- IV. Žalovaným v 1. a 2.rade vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
- V. Vedľajším účastníkom náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaní v 1. až 3. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 392,07 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 22.08.2013 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Konanie o zaplatenie sumy 1.071,48 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 269,65 € a vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.071,48 € od 22.08.2013 do zaplatenia z a s t a v u j e.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému v 3. rade trovy konania vo výške 100 %.

V. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť vedľajším účastníkom 1, 2 trovy konania, každému z nich vo výške 50 %.

VI. Žalovaným v 1. a 2. rade sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a“.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 41, § 511 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 89 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s. ako veriteľ a žalovaní v 1.a 2.rade ako dlžníci uzavreli dňa 10. 08. 2004 zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru v sume 200 000 Sk s výškou úrokovej sadzby 9,80 % ročne, s výškou splátky 2 690 Sk mesačne splatnou k 20.dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20. 09. 2004 a konečná splatnosť úveru mala nastať 20. 08. 2014. Zároveň medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v 3.rade ako ručiteľom bola dňa 10. 08. 2004 uzatvorená dohoda o ručení. Žalovaní svoj záväzok riadne a včas neplnili, s jeho plnením boli v omeškani, a preto právny predchodca žalobcu ku dňu 17. 05. 2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 06. 2013 Slovenská sporiteľňa a. s. postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Súd bol toho názoru, že pri postúpení pohľadávky boli splnené všetky podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Slovenská sporiteľňa a. s. pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 17. 05. 2013, tiež vyzvala žalovaných k úhrade vzniknutej pohľadávky. Tieto skutočnosti mal súd za preukázané doloženým oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo doručené žalovaným na adresu podľa zmluvy o splátkovom úvere. Podľa bodu 10.3 všeobecných obchodných podmienok pri doručovaní písomnosti poštou sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní. Žalovaní uzavreli so Slovenskou sporiteľňou a. s. zmluvu, na základe ktorej im bol poskytnutý úver, ktorý mal byť dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácaný, čo však žalovaní porušili a v čase postúpenia pohľadávky evidoval pôvodný veriteľ zo zmluvy meškanie v rozsahu 1 193 dní.

4. Súd skonštatoval, že vzhľadom na to, že predmetná pohľadávka bola postúpená platne, žalobca je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný.

5. Uzavretú zmluvu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými súd zároveň podriadil pod právny režim zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Súd po preskúmaní náležitosti predmetnej zmluvy zistil, že v zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov, ktorá je v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedený nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto vznikol žalobcovi nárok len na vrátenie istiny poskytnutých finančných prostriedkov. Keďže žalovaní z poskytnutého úveru vo výške 6 638,78 eura uhradili sumu vo výške 6 246,71 eura, súd ich zaviazal na zaplatenie sumy 392,07 eura s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v 3.rade namietajúc, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď považoval postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu za platné. Zdôraznil, že prvým krokom pre splnenie podmienky na postúpenie je písomná výzva banky a preukázanie jej doručenia či aspoň doručovania klientovi. Takéto okolnosti neboli žalobcom preukázané, a teda proces postúpenie nebol bankou zahájený. Postúpiť je možné iba splatnú časť pohľadávky. Pôvodný veriteľ síce vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, ale pre spotrebiteľské zmluvy na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zákon ukladá povinnosť upozornenia klienta v lehote nie kratšej ako 15 dní. Takéto upozornenie (výzvu) však žalobca, ani jeho právny predchodca v spore nepreukázal, čím žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitimačiou.

7. Proti zamietavej časti a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na čl. 1 zmluvy o splátkovom úvere, v rámci ktorého je v predmetnej veci uvedený účel poskytnutého úveru modernizácia domu. Je zrejmé, že v danom prípade boli naplnené predpoklady ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. na predmetný úverový vzťah nie je možné aplikovať ustanovenia tohto zákona. Preto pokiaľ v zmluve absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, táto skutočnosť nespôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Navyiac z predložených dôkazov je zrejmé, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, na základe ktorej boli žalovaným poskytnuté finančné prostriedky na údržbu nehnuteľností - modernizáciu domu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemožno pri posudzovaní náležitosti zmluvy o splátkovom úvere vychádzať z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko sa predmetný zákon na daný prípad nevzťahuje. Žalobca sa nestotožňuje ani s rozhodnutím o trovách konania, nakoľko ustanovenia Civilného sporového poriadku nedovoľujú súdu, aby pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, ktoré boli začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP aplikoval iný režim než ten, ktorý je upravený v ust. § 251 - § 264 CSP. Združenie nebolo v tomto prípade stranou sporu, a preto v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko súd prizná nárok na náhradu trov konania len strane sporu, t. j. žalovanému a žalobcovi, a to bez ohľadu na to, kedy združenie vstúpilo do konania. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd vo vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania, rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalobcu žalovaný v 3.rade uviedol, že žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nenamietal výnimku z aplikácie zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že predmetná zmluva bola uzavretá za účelom modernizácie domu. Odvolací dôvod žalobcu preto považuje za tzv. novotu v odvolacom konaní, ktorú v zmysle ust. § 366 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok nie je možné použiť. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmenil, žalobu zamietol, v ostatných výrokoch rozsudok potvrdil a žalovanému v 3.rade priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

9. Žalobca k odvolaniu žalovaného v 3.rade uviedol, že splnil všetky podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli právnym predchodcom žalobcu vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20. 05. 2013, ku ktorej žalobca pripojil kópie doručky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovaným. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd má preto povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlužník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky ani jej prípadnej neexistencie. V ďalšom žalobca upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1 193 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo), aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Mimoriadna splatnosť úveru bola postupcom vyhlásená podaním zo dňa 20. 05. 2013, pričom postup, ktorý postupca pri vyhlasovaní mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je plne v súlade s odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 20. 05. 2013 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t. j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Postupca toto svoje právo využil pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu troch mesiacov. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatnenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúcnosti stali splatnými.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a. s. ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi bola dňa 10. 08. 2004 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol veriteľ žalovaným úver 200 000 Sk. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20. 08. 2014. Dňa 27. 06. 2013 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a. s. so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE, predmetom ktorej bola pohľadávka banky voči žalovaným. Z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE vyplýva, že dátum poslednej úhrady žalovaných je 25. 02. 2010. Ku dňu postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní s počtom dní 1 193.

12. Zo spisu vyplýva, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 odsek 3 Zákona o bankách podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť. Žalobca v konaní nepreukázal, aby disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatnených úverov poskytovaným fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou.

13. Podľa ustanovenia § 92 odsek 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uzavrel, že pri postúpení pohľadávky boli splnené všetky podmienky ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Slovenská sporiteľňa a. s. pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 17. 05. 2013, tiež vyzvala žalovaných k úhrade vznikutej pohľadávky, pričom tieto skutočnosti mal súd preukázané doloženým „Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20. 05. 2013, ktoré bolo žalovaným doručené na adresu podľa zmluvy o splátkovom úvere. S uvedeným právnym odôvodnením sa však odvolací súd nestotožňuje, a to z nižšie uvedených dôvodov:

15. Aktívnu vecnou legitimitáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania. (Porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 odsek 8 Zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

17. Odvolací súd zastáva názor, že v tomto prípade bolo možné platne postúpiť len splátky, ktoré ku dňu postúpenia už boli splatné v zmysle uzavretej úverovej zmluvy, a to za splnenia podmienky omeškania a doručenia výzvy podľa ustanovenia § 92 odsek 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca nepreukázal zaslanie ani doručenie písomnej výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 odsek 8 Zákona o bankách dlžníkom - žalovaným. Tým, že by banka výzvu neadresovala dlžníkom, resp. táto skutočnosť by nebola v konaní preukázaná, neposkytla by mu dostatočný priestor na prípadnú úhradu dlžnej sumy, v dôsledku čoho by nebolo potrebné pohľadávku postúpiť. Aktívna legitímácia žalobcu by preto nebola ani čiastočne daná.

18. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom. Pokiaľ sa však cesia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť tak možno bankovú pohľadávku v tej časti, ktorá je po splatnosti, iba po výzve na splnenie, pričom výzva musí byť písomná, musí byť preukázané doručenie výzvy žalovaným zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní.

19. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie banka realizuje pred postúpením pohľadávky

20. Z predložených dôkazov žalobcom nevyplýva, aby právny predchodca (banka) zaslal žalovaným výzvu pred postúpením pohľadávky. Výzvu na úhradu dlhu nenapĺňa ani list adresovaný žalovaným zo dňa 20. 05. 2013 označený ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (č.l. 184 - 186 spisu). Výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je výzva, prostredníctvom ktorej banka vyzýva klienta na uhradenie splátok pred zosplatením celého úveru, teda pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Na základe uvedeného nie je preto možné považovať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

21. Nepredložením dôkazu o doručení výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, a preto žalobca nemôže byť aktívne legitimovaný v tomto konaní, keďže nepreukázal platné postúpenie pohľadávky. Je potrebné poukázať na to, že ak by žalobca doložil výzvu so systémom musí preukázať, že túto výzvu aj skutočne banka žalovaným doručila.

22. Z obsahu spisu nevyplýva, aby podmienka predchádzajúcej písomnej výzvy zo strany Slovenskej sporiteľne a. s. bola dodržaná. Dôkaz o tom, aby výzva bola žalovaným doručená žalobca nepredložil a v konaní túto skutočnosť žalobca nepreukázal. Žalobca nepredložil výzvu, ktorá by bola adresovaná žalovaným a za splnenie podmienky predchádzajúcej výzvy nemožno považovať ani „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20. 05. 2013. Odvolací súd teda má za to, že predchádzajúca výzva žalovaným doručená nebola.

23. Povinnosťou žalobcu v konaní bolo preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu a svoje tvrdenia (ohľadom doručenia výzvy), súdu preukázať i dôkazným bremenom, pričom nepreukázanie tvrdení žalobcu súdu i dôkazom v konečnom dôsledku vyvoláva (má za následok) nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje účastníka zaťaženého dôkazným bremenom. Žalobca súdu nepreukázal odoslanie, resp. doručenie výzvy (a tým aj aktívnu legitímáciu v predmetnom konaní). V prejednávanej veci nebola ani len výzva banky žalovanému odoslaná, a preto nebolo dodržané ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. V zmysle uvedeného žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitímácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

24. V zmysle uvedeného žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitímácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok vo vyhovujúcom výroku (I.) zmenil a žalobu vo vzťahu k žalovanému v 3.rade zamietol. Voči predmetnému vyhovujúcemu výroku žalovaní v 1.a 2.rade odvolanie nepodali, preto rozsudok vo vzťahu k nim nadobudol právoplatnosť a odvolací súd už nemohol v tejto časti nijako preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia. V zmysle uvedeného, keďže žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitímácie uplatňovať bankovú pohľadávku, a preto rozsudok na odvolanie žalobcu v zamietavom výroku (III) potvrdil (§ 388 CSP). Žalobca podal odvolanie aj do výroku o trovách konania odôvodňujúc že Združenie nebolo v danom prípade stranou sporu, a preto v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko súd prizná nárok na náhradu trov konania len strane sporu, t. j. žalovanému a žalobcovi, a to bez ohľadu na to, kedy združenie vstúpilo do konania. K dôvodom odvolania odvolací súd dodáva:

26. Podľa ustanovenia § 470 odsek 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

27. Podľa odseku 2, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

28. Podľa ustanovenia § 93 odsek 2 O.s.p. v znení účinnom v čase vstupu Združenia do konania, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

29. Podľa odseku 3, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

30. Podľa odseku 4, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozhoduje o odvolaní po 01.07.2016, pri rozhodovaní postupuje s ohľadom na ustanovenie § 470 odsek 1, § 473 a § 474 C.s.p. už v režime C.s.p.. Pokiaľ však ide o posúdenie otázky náhrady trov konania vedľajšieho účastníka a samotné posúdenie postavenia vedľajšieho účastníka v konaní po 01.07.2016 (keďže C.s.p. s takýmto subjektom neráta), tu je potrebné brať zreteľ na procesnú právnu úpravu účinnú do 30.06.2016, t.j. Občiansky súdny poriadok, keďže v zmysle ustanovenia § 470 odsek 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ku ktorým došlo pred nadobudnutím účinnosti C.s.p. (t.j. pred 01.07.2016) zostávajú zachované. S ohľadom na potrebu rešpektovania zásady právnej istoty teda zostáva zachované procesné postavenie vedľajšieho účastníka, ktorý do konania vstúpil pred 01.07.2016 zákonným spôsobom upraveným v ustanovení § 93 odsek 2 a 3 O.s.p. a rovnako preto zostáva zachované okrem iného aj jeho právo na náhradu trov konania.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 14.04.2014 oznámilo Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, vstup do konania (č. l. 40 - 43 spisu) a dňa 08. 09. 2014 oznámilo občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV svoj vstup do súdneho konania (č. l. 77 spisu) podľa ustanovenia § 93 odsek 2 O.s.p. ako vedľajší účastník na podporu žalovaných. Proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania žalobca nepodal námietky.

33. Podľa ustanovenia § 24 prvej vety O.s.p. účinného do 30.06.2016, účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí.

34. Podľa ustanovenia § 140 odsek 1 O.s.p., každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne, a trovy svojho zástupcu. Spoločné trovy platia účastníci podľa pomeru účasti na veci a na konaní.

35. Podľa ustanovenia § 142 odsek 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

36. Podľa odseku 2, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

37. V čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku sa mohla ako vedľajší účastník popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmet činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpila buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého účastníka urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodol len na návrh. V konaní mal vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Konal však iba sám za seba. Ak by jeho úkony odporovali úkonom účastníka, ktorého v konaní podporoval, posúdil by ich súd po zvážení všetkých okolností.

38. Vedľajší účastník je plne legitimovaným subjektom na vystupovanie v tomto konaní ako subjekt, ktorý ochraňuje práva spotrebiteľa, a to v zmysle ustanovenia § 93 odsek 2 O.s.p.. Právo na právne zastúpenie je garantované Ústavou SR, ktorá v článku 47 odsek 2 stanovuje, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Vedľajší účastník ako právnická osoba, nemôže byť výnimkou v tom smere, že by sa takému účastníkovi malo toto ústavné právo odopierať. Je nelogické tvrdiť, že občianske združenie, ktoré bolo založené na ochranu práv občana - spotrebiteľa, musí vo svojej podstate samo o sebe zabezpečovať aj právne služby a ochranu práv spotrebiteľa po právnej stránke. Zabezpečenie právneho zástupcu z radov advokátov je plne v súlade s plnením účelu a poslania tohto občianskeho združenia, pretože najmä v súčasnosti pri komplikovanej právnej úprave a často meniacej sa legislatíve, pri potrebe naštudovania a zvládnutia noriem Európskej únie je nepochybné, že zastupovanie kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov je nutné a žiaduce, pričom nijakým spôsobom sa takto nespochybňuje podstata a poslanie občianskeho združenia. Práve naopak, ide o prejav zodpovedného a kvalifikovaného prístupu pri ochrane práv spotrebiteľa.

39. Keďže ustanovenie § 93 odsek 4 O.s.p. (účinného v čase vstupu vedľajšieho účastníka do konania) výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, možno z toho vyvodiť záver, že vedľajší účastník má rovnako ako hlavný účastník právo na právnu pomoc pred súdmi (čo je základné ústavné právo vyplývajúce z článku 47 odsek 2 Ústavy SR) ako i právo na náhradu trov konania. Právo na právnu pomoc pred súdmi sa v rámci civilného konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom.

40. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie NS SR z 29.09.2015, sp. zn. 4MCdo/16/2014, v ktorom NS SR uviedol: „Pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom atď.). Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (neúčelne vynaložené náklady konania) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám.“ Odvolací súd konštatuje, že uvedené závery sa rovnako vzťahujú na vedľajšieho účastníka.

41. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučoval, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, resp. aby len z toho dôvodu mu nemá byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom.

42. Zmyslom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela vynaložiť, pričom by ich nemusela, pokiaľ by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

43. Úkony vtedajšieho vedľajšieho účastníka súviseli aj s jeho vyjadrením sa vo veci samej. Pisomné podania Združenia boli podkladom pre rozhodnutie vo veci a v konečnom dôsledku boli žalovaní (teda aj Združenie vystupujúce na tejto strane) úspešnejší než žalobca.

44. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok aj vo výroku o trovách Združení vystupujúcich na strane žalovaných, ktorým preukázateľne vznikli trovy konania. Keďže do konania vstúpili dvaja vedľajší účastníci, každému z nich správne priznal súd vo vzťahu k žalobcovi trovy konania vo výške 50 %.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 odsek 2 C.s.p. V odvolacom konaní boli žalovaní úspešní. Keďže preukázateľne trovy odvolacieho konania vznikli len žalovanému v 3.rade, žalobca je povinný nahradiť žalovanému v 3.rade trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému v 1. a 2.rade trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd vyslovil, že žalovaným v 1.a 2.rade vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Z tohto istého dôvodu neboli priznané trovy odvolacieho konania ani vedľajším účastníkom na strane žalovaných.

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).